

РЕШЕНИЕ

№ 25580

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **6752** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 вр. чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. А. Ж., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], настанен в СДВНЧ Б., Срещу Заповед УРИ № 5392ПАМ – 285/18.05.2026 г. на началник отдел миграция – СДВР - главен инспектор С. С., с която е разпоредено принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ при дирекция „Миграция“, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ за срок не повече от шест месеца.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Правят се възражения, че чужденецът е в производство по предоставяне на международна закрила по подадена последваща молба. Заявява, че е подал молба за международна закрила на 23.02.2026 год., като в продължение на няколко месеца не му е било връчено решение по молбата. Едва след негово изрично искане през месец май 2026 год. му е изпратено решение за отказ, срещу което е подал жалба в законоустановения срок на 26.05.2026 г. Счита, че лице, което е подало молба за международна закрила и има статут на търсец закрила и има право да остане на територията на България до приключване на производството по молбата му. Самото обстоятелство, че е търсец закрила, не е достатъчно основание да бъде задържан с цел връщане или извеждане от страната. Според жалбоподателя издаването на заповедта за задържане при наличие на висящо производство по международна закрила е незаконосъобразно и противоречие на националното и европейското право. Заявява, че в оспорената заповед липсват конкретни мотиви и фактически основания, обосноваващи необходимостта от задържане. Представени са писмени бележки, с които излага

допълнителни доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като счита, че същата е бланкетна и липсват мотиви, защо точно най-тежката мярка е приложена. Иска отмяна на оспорената заповед и да се разпореди чуждият гражданин незабавно да се освободи от СДВНЧ – Б.. В условията на евентуалност да бъде приложена по-лека мярка по ЗЧРБ.

Ответникът - началник отдел „Миграция“ – СДВР, в писмени бележки и в открито съдебно заседание, чрез юрк. И., оспорва жалбата. Излага доводи за законосъобразност на оспорения административен акт.

Настоящият съдебен състав на Административен съд - София-град, въз основа на приложените доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

Производството по издаване на оспорения административен акт е започнало въз основа на информация, отразена в Докладна записка УРИ 5392р-302 от 18.05.2026 г. на служител на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ - СДВР. В същата е посочено, че на 18.05.2026 г. около 12:30 ч. в район на екип на КАТ-24901, са спрели за проверка лице от мъжки пол, което се представя с имена М. А. Ж., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], като лицето е с отказан хуманитарен статут. Направена е идентификация с мобилно устройство в А.-гранична подсистема, при което е установено, че има съвпадение с ВД 212847 и имена М. Ж./ М. J., род. 03.03.2004 г., гражданство С.. Направена е и справка в АС-БДС, която е потвърдила, че чуждият гражданин е с отказан хуманитарен статут и има влязло в сила Решение № 2752/23.03.2025 г. на председателя на ДАБ-МС за отказан хуманитарен статут. Решението на председателя на ДАБ-МС е обжалвано пред Административен съд - Хасково. С решение № 5440/28.05.25 г. на АС Хасково е потвърдено решението на ДАБ-МС и същото е влязло в сила 13.11.2025 г.

Проведена е и беседа с чуждия гражданин и му е било разяснено на разбираем за него език, че е незаконно пребиваваш в страната и трябва да се завърне в страната си по произход. Същият категорично е отказал да изпълни наложеният му ПАМ и е заявил, че ще предприеме стъпки да се укрие с цел да остане в Европа. Същият няма паспорт, няма доказани доходи, няма и обявен адрес на който да бъде установен.

Въз основа на тези данни със същата Докладна записка е направено предложение спрямо чужденеца М. А. Ж. да се приложи обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, поради наличие на опасност от укриване на чужденецът и с цел организиране на връщането, до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, да бъде издадена заповед за принудително настаняване на чуждият гражданин в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“.

По делото е представена и влязла в сила Заповед УРИ № 5392ПАМ – 3409/28.09.2024 г. на началник на 01 сектор при ООДЦ-СДВР, с която на основание чл. 44, ал. 1, чл. 41, ал. 1 от ЗЧРБ е разпоредено спрямо М. Ж. налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“ – С..

Оспорената в настоящото производство Заповед УРИ № 5392ПАМ – 285/18.05.2026 г. е издадена на основанията чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из-1201 от 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията и дейността им /Наредба № Из-1201 от 01.06.2010 г./ и във връзка със Заповед УРИ № 5392ПАМ – 3409/28.09.2024 г. Със заповедта е разпоредено принудителното настаняване на М. А. Ж., гражданин на С. в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ за срок не по-дълъг от 6 месеца, считано от фактическото му настаняване. Представен е и Приемо-предавателен протокол, с който се удостоверява, че на 18.05.2026 г., след проверка редовността на необходимите за настаняване на чужденеца документи и на основание

заповед рег. № УРИ 5392 ПАМ-285/18.05.2026 г. но описа на отдел „Миграция“ - СДВР за принудително настаняване в обособено за тази цел звено в СДВР 14 към дирекция “Миграция” е предадено/прието лицето М. Ж., [дата на раждане] , гражданин на С., без документи за самоличност.

Към преписката е приложено и заверено копие на Заповед на директора на СДВР - № 513з – 9426 от 06.12.2018 г., с която са оправомощени държавни служители от СДВР да прилагат ПАМ по чл. 39а, ал.1, чл. 44, ал. 5, ал. 6 , ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ, Заповед № 513з-607/22.01.2025 г., с която е разпоредено, във връзка с възникнала служебна необходимост, главен инспектор С. С. да изпълнява функциите на началник отдел „Миграция“ при СДВР, считано от 22.01.2025 г. до отпадане на необходимостта.

От събраните по делото доказателства става ясно и това, че в ДАБ на 23.02.2026 г. е постъпила последваща молба вх. № КП-01-243 от 23.02.2026 г. от М. А. Ж.. По същата има произнасяне с Решение № 86Х от 16.03.2026 г. на Интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което не е допусната последващата молба, вх. № КП-01-243 от 23.02.2026 г., подадена от М. А. Ж..

По делото е представена жалба от М. А. Ж. срещу Решение № 86Х от 16.03.2026 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, подадена чрез административния орган до Административен съд Хасково на 26.05.2026 г.

Настоящият съдебен състав на Административен съд - София – град, въз основа на приложените доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в предвидения от закона 14-дневен срок, от процесуално легитимирано лице с правен интерес от оспорването – адресат на административния акт, неблагоприятно засегнат от правните му последици.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган предвид разпоредбата на чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, съгласно която принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 513з – 9426 от 06.12.2018 г. директорът на Столична дирекция на вътрешните работи е оправомощил длъжностни лица от дирекцията, сред които и началникът на отдел „Миграция“, както и началникът на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ да налагат ПАМ по ЗЧРБ. В случая оспорената заповед е издадена от главен инспектор С. С., определен със Заповед № 513з-607/22.01.2025 г., съгласно която същият е временно изпълняващ длъжността началник отдел „Миграция“ до отпадане на необходимостта.

В настоящия случай не е спорно, че към момента на провеждане на съдебното производство не е изтекъл предвиденият в разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ максимален срок на задържане (6 месеца), съответен на стандарта по чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО. Не е спорно и това, че е била издадена Заповед УРИ № 5392/ПАМ-3409 от 28.09.2024 г., с която спрямо жалбоподателя е приложена ПАМ „връщане до страна на произход“.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че оспорената заповед е бланкетна и немотивирана. Като правни основания в същата са посочени разпоредбите на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ. В чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ са посочени правните основания при наличието на които чужденец може да бъде настанен временно в Специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“ – МВР. Съгласно цитираната разпоредба в случаите, когато чужденецът, на когото е

наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, в случая „връщане до страна на произход“, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки. В ал. 8 от същата разпоредба е предвидено, че настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Според нормата на чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, настаняването на чужденци в Специалните домове за временно настаняване се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта следва да е посочено основание за прилагане на тази мярка.

В оспорената заповед е посочено, че е налице опасност от укриване на чужденеца, като същата препраща към мотивите изложени в Докладна записка УРИ 5392р-302 от 18.05.2026 г. на служител на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР, която е неразделна част от административната преписка. В докладната записка подробно са описани фактическите основания послужили на административния орган за прилагане на мярката – настаняване в СДВНЧ. Изрично е посочено, че при направена справка в АИС-Н. е установено, че лицето има влязъл в сила ПАМ с рег. № 5392/ПАМ-3409 от 28.09.2024 г. издаден от ОМ – СДВР, с която е разпоредено „връщане до страна на произход“, както и това, че при справка в АИС -Бежанци е установено, че спрямо чужденеца има влязло в сила Решение за отказан хуманитарен статут с № 2752/23.03.2025 г. на председателя на ДАБ-МС, като тези обстоятелства не се оспорват от жалбоподателя. Посочено е също така, че на чуждия гражданин е разяснено на разбираем за него език, че е незаконно пребиваващ в страната и трябва да се завърне в страната си по произход. Въпреки това, същият категорично е отказал да изпълни наложеният му ПАМ, като е заявил, че ще предприеме стъпки да се укрие с цел да остане в Европа. В докладната е посочено също така, че М. Ж. няма паспорт, няма доказани доходи, няма и обявен адрес на който да бъде установен. В случая не се спори, че по отношение на жалбоподателя има влязло в сила решение № 2752/27.03.2025 г. на председателя на ДАБ, с което му отказан бежански и хуманитарен статут. Именно тази приключила вече процедура по ЗУБ и влязлата в сила Заповед № 5392ПАМ-3409/28.09.2024 г. за връщане в страната на произход е причината да се издаде процесната заповед. Допълнително същият изрично е заявил, че няма да изпълни наложената ПАМ за връщане в страната си на произход – С. и това, че ще предприеме стъпки да се укрие с цел да остане в Европа. Също така чуждият гражданин няма паспорт, няма обявен адрес на който да бъде установен и няма доходи, което потвърждава, че са налице предпоставките регламентирани в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за налагане на оспорената мярка – принудително настаняване в СДВНЧ – Б..

Неоснователни са и твърденията в жалбата за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради това, че е подадена последваща молба за закрила от М. Ж.. В случая няма спор, че с Решение № 2752/27.03.2025 г. на председателя на ДАБ при МС е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Ж. поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. С Решение № 5440 от 28.05.2025 г. по адм. д. № 1064/2025 г., по описа на Административен съд - Хасково е отхвърлена жалбата на М. Ж. срещу Решение № 2752/27.03.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, което е оставено в сила с Решение № 11413 от 13.11.2025 г. по адм. дело № 6799/2025 г. по описа на ВАС. От данните по делото се установява, че последващата молба не е допусната за разглеждане с Решение № 86X от 16.03.2026 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС и макар решението да е оспорено, то подлежи на отделен съдебен контрол, а основание в настоящото производство е приключилото производство пред

ДАБ, по което на жалбоподателя е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. /в този смисъл е и практиката на ВАС - Решение № 10615 от 29.10.2025 г., постановено по адм. дело № 9930/2025 г. по описа на ВАС/.

Следва да се посочи и това, че съгласно чл. 76б, ал. 5 от ЗУБ на чужденец, подал последваща молба за международна закрила, се извършва регистрацията в срок до три работни дни от допускането на молбата му до производство за предоставяне на международна закрила. Доколкото при подаване на първоначалната молба, не се преценява нейната допустимост и служителите на ДАБ имат задължение да извършват регистрацията по чл. 61а, ал. 1 в 3 дневен срок от постъпването ѝ. От анализа на цитираните разпоредби следва, че в случая, към момента на издаване на процесната заповед, а и към настоящия момент, жалбоподателят М. Ж. не е регистриран като бежанец в ДАБ, тъй като молбата му не е допусната.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че са налице материалноправните предпоставките регламентирани в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. Фактическите констатации, направени от органа обосновават извод, че към момента на издаване на заповедта е била налице реална опасност чужденеца да се укрие (по смисъла на § 1, т. 4в ЗЧРБ) и по този начин да бъде осуетено изпълнението на приложената по отношение на него ПАМ. В конкретния случай са безспорно установени описаните в докладна записка обстоятелства, а именно, че лицето е с отказан хуманитарен статут, отказва да се върне в страната по произход, лично заявява, че ще се укрие, не разполага с парични средства и до момента няма посочен адрес на който може да бъде открит.

Съдът не споделя и изложеното в писмените бележки за прилагане на по-лека мярка. Нормата на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115 изисква, освен посочената специална цел и алтернативно приложени предпоставки, да е установено, че не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки. В случая съвкупната преценка на всички факти обосновава извода, че други, по-леки принудителни мерки не могат да бъдат приложени по отношение на жалбоподателя. От данните по делото е безспорно, че лицето няма адресна регистрация, няма паспорт и няма доходи. Тези фактически установявания не са оспорени в настоящото производство и не са представени доказателства, с които същите да бъдат оборени. При тези обстоятелства по-лека принудителна мярка би била неефективна, а освен това и трудно осъществима. Прилагането ѝ би означавало да се постави под условие възможността за изпълнение на принудителното извеждане. Предвид изложеното съдът приема, че е изпълнено и изискването на чл. 15, § 1 Директивата да не може да се приложи ефективно друга достатъчна, но по-лека ПАМ.

С оглед изложеното, съдът приема, че не са налице основания за незаконосъобразност на по смисъла на чл. 146 АПК, поради което жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

Предвид изхода на делото и своевременно направеното искане за присъждане на разноски от ответника, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 105 евро., определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Ж., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], настанен в СДВНЧ Б., срещу Заповед УРИ № 5392ПАМ – 285/18.05.2026 г. на началник отдел миграция – Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА М. А. Ж., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 105 (сто и пет) евро за разноси за юрисконсултско възнаграждение. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му, а пред Върховния административен съд. Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: